

ήθελε να μου προσφέρει κάτι από το φαγητό του, π.χ. χαλούμι, αναρή, ψωμί (σπιθκιασμο) και άλλα. Εγώ δεν τα έπαιρνα αλλά αυτός ήταν αμετάπειστος. Τη νύκτα ερχόταν στο σπίτι μου με το πιάτο γεμάτο φαγητό από περιστεράκια, ψητό κλέφτικο, ντομάτες, αγγουράκια και ούζο για να τρώμε μαζί. Φυσικά στεναχωριόμουν, όμως αυτός ήταν αμετάπειστος. Ύστερα έμαθα πως στη ζωή του έκαμνε κλειψιές και διαρρήξεις και την πέρασε στις φυλακές. Ευτυχώς που η δουλειά ήταν λίγη, τελείωσα και έφυγα.

Στο Κιόνελι με έστελλε το Τμήμα για να κανονίσω το νερό όλων των φουντάνων να αποδίδουν ίση ποσότητα νερού όλες. Τότε χρειάζονταν 2 λεπτά για να γεμίσουν δοχεία (τενεκέδες) τεσσεράμισυ γαλονιών. Δύσκολη δουλειά γιατί σε γειτονιές που υπήρχαν κτηνοτρόφοι οι ανάγκες τους για νερό ήταν περισσότερες και φοβόμουν μήπως αντιδράσουν και με φοβερίσουν ή ακόμη με ξυλοκοπήσουν. Άλλωστε, ήταν αυτοί που σκότωσαν τους Κοντεμενιώτες και είχαν κακή φήμη για φονιάδες. Όμως μίλησα με τον Κοινοτάρχη ("Μουκτάρη") και του είπα τους φόβους μου. Ο Κοινοτάρχης αυτός εμφανέτο σταθερός στις αποφάσεις του αλύγιστος στις γνώμες του και μου απάντησε με το "θέλω να κάμεις την δουλειά σου όπως ξηγήθηκα με το Γραφείο σας". Γραφείο ονομάζετο πλατιά στον κόσμο το Τμήμα Αναπτύξεως Υδάτων. "Οποιος σε εμποδίζει ή ακόμη σου πει κακό λόγο έχει να κάμει με μένα". Στη μια βδομάδα που εργάστηκα στο χωριό αυτό, τες νύκτες που πήγαινα στο χωριό μου, δεν με πλησίασε κανένας, μα κανένας να μου μιλήσει.

Σημείωση: Έτσι έζησα με τους Τουρκοκυπρίους συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος

ΨΑΧΝΩ ΝΑ ΣΕ ΒΡΩ

*Πάνω από τα σύννεφα
στα μονοπάτια τ' Ουρανού
ανάμεσα στ' αστέρια
του ήλιου τα λημέρια,
εκεί π' αρχίζει η ζωή,
εκεί που η φαντασία απλώνει
ψάχνω κι απόψε να σε βρω
τα όνειρα το μύθο,*

*εκεί που άνθιζε η αγάπη
άνθιζε και η ζωή μου.
Ψάχνω κι απόψε να σε βρω
σαν μια νεράιδα του γιαλού
σαν νύφη στολισμένη
στην απεραντοσύνη τ' Ουρανού
στο θρόνο καθισμένη.*

*Ν' ακούσω το τραγούδι σου
τη γλύκα της φωνής σου,
τα χείλη σου που νοσταλγώ
να τα ξαναφιλήσω,
τ' αγγελικό σου πρόσωπο
το τέλειο κορμί σου,
τα μάτια σου που κρύβουνε
του ήλιου τις ακτίνες,
το μεγαλείο του Θεού
το μέλλον τις ελπίδες.*

ΣΑΒΒΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
(από την Κυθρέα, και τώρα στην Αμερική)